

TÜRKAY

aylıq ədəbiyyat dərgisi

Mart 2024 il 2 say 15

BU SAYIMIZDA

- Mahirə Nağıqızı / Tərpədər / 3
Adilə Nəzər / Al Mənim Ürəyimi / 4
Beyhan Gözükara / Canın Sağ Olsun / 5
Eluca Atalı / Əldən Başlayır Düşüncənin Həbsi / 6
Halise Tekbaş / Çok Özledim / 7
Nihâl Mirdoğan / Azizim / 8
İlahə Bayundur / Niye Gelmedin? / 9
Rânâ İslam Değirmenci / Şiir Kanayan Yüreklerin Resmidir / 10
Yasimen Kuloğlu / Kaparo / 12
Dilan Keleş / Şirin Şirin Değil Artık / 13
Fatma Özger Bilgiç / Ey Sevgilim / 14
İlahə İbrahimi Fərd / Yarpaq / 15
Banu Musayeva / Hardasın / 16
Zəhra Fərđi Saçlı / Yağmur / 17
Vüsalə Vətənxan Mehri / Sənin Eşqinlə Saraldım / 18
Mələk İsmayıl / Ay Şeir / 19
Səbinə Yusif / Sən Mənim Duamsan” / 20
Ayşe Ünüvar / İçiyle Yol Bulanlardan / 22
Maşide Aydoğan Dinçer / Gel Anne / 23
Mətanət Hüseynxanqızı / Nəğmələşər Bu Dünya / 24

T Ü R K A Y

aylıq ədəbiyyat dərgisi

Baş redaktor Lütviyyə Əsgərzadə

Məsul katib Meryem Küçük **Sosial yayına məsul** Sona İntizar

Üz qabığı rəsmi Ülviyyə Həməzəyeva

E mail turkayedebiyat@gmail.com

Mart 2024 il 2 say 15

Tərpədər

Binəsində fəhm olanı
Sabahın yeli tərpədər.
Ürəyində rəhm olanı,
Dərddinin dili tərpədər.

Hərənin bir yarası var,
Dərd olanın çarası var.
Kimin eşqənən arası var,
Çöllərin gülü tərpədər.

Qoşma dərdi-səri, ömrüm,
Dönüb baxma geri, ömrüm.
Dağam-deyənnəri, ömrüm,
Dağların seli tərpədər.

Dərddimi ömür sirdaşın,
Dərdin olsun dağın-daşın.
Ana, ağlama, göz yaşın,
Can alar, ölü tərpədər.

Mahirə telli bir sazın,
Ruhuna hopub avazın.
Ay Nazlı, vallah ki, nazın,
Dəryanı, gölü tərpədər.

Al Mənim Ürəyimi

hələ dağlar dumandı,
ətraf dolu düşmandı.
arzuları döyülən,
ağrılara gömülən
milyonlarla insan var...
hardasa uzaqlarda –
hələ ki, görünməyən
bir nəhayət – liman var.
hələ dünya marşlardan
meydanlara axında..
bir imzaya yanacaq
sayısız can yaxında.
biri öz savaşının
kənarına getmədə,
biri öz inadının
qərarına getmədə...
parçaları qonşuya
şirin gələn vətənin
adamları da gəldi...
birin dilə saldılar,
birin ələ aldılar...
bizi bizdən ayırır
içdən parçaladılar...
...bu yorulan canımı
özün ağla, İlahi..
susum... susmaqdan fəqət
qabıq qoymuşam qat-qat..
islat göz yaşlarınla
soy dərdlərimi, ağlat...
...al mənim ürəyimi
bir azad vətənə qat.

Beyhan Gözükara

Canın Sağ Olsun

Belli ki emanet vermişsin bana sevgin ile kalbini.
Şimdi geri aldın tek tek hepsini.
Bundan sonra yeter ki sen üzme kendini.
Düşünme hiç beni senin canın sağ olsun.

Elimde olsa verirdim sana yıldızların en parlağını.
Başına takardım baharın en yeşil yaprağını.
Önüne sererdim en değerli varlığımı.
Düşünme hiç beni senin canın sağ olsun.

Asla unutmam o tatlı sesini.
Kulaklarımda çınlatacağım ılık nefesini.
Ne olur unutma yıllar geçse de beni,
Ben bu kağıda bıraktım sana olan son busemi.

İstemem, istemem bırakın karanlıkta kalayım.
Boşu boşuna sökmesin şafaklar,
Benim derdimi ancak karanlıklar saklar.
Bırakın, bırakın doya, doya ağlayayım.

Aldım ben düşeni payıma
Kime açtımsa gönlümü uğradım hep hüsrana.
Bir daha dönüp te bakmam sevgiden yana.
Bırakın, bırakın beni doya, doya ağlayayım.

Hiç yok yere umut taşınır mı?
Bilmem bu acılar zamanla aşınır mı?
Sevgiyle hasret yan yana yarışır mı?
Bırakın, bırakın doya, doya ağlayayım.

Əldən Başlayır Düşüncənin Həbsi

(Güney Azərbaycan şairi Rəsul Əlizadəyə)

İki qolumdan tuturlar...
Anladınız kimlərdir?

Anlamazsınız, əgər görməmişinizsə
Gecə yarısı toyuq hininə girən
hiyləgər tülkü kimi
gecədən keçmiş
türk evinə qapı döymədən
oğru kimi soxulub evin ortasında peyda olan
bütün varlığı ilə sənə hakimliyini həyəsızcasına
üzünə hırıldayaraq sübut edən
xomeynizmin burnundan
hop edib qarşıma düşmüş
molla gizlin polisiydi
birbaşa yataq otağımda zühur edən.
Hoppanıb dik atılıram,
Saq-sol qoluma girib çəkirlər qapıya doğru,
Başımı geri döndərirəm,
oğlum gülümsəməyində israrlı...
Əl edir arxamca toppuş əlləriylə,
Hərəkətsizliyim dondurur gülüşünü
Əli havada qalır başının üstə!
Ona cavab verəsi əlimi...
Ah, körpəcəm, anlamaz ki,
Atasının zindan həyatı
Əllərindən başladı...

Halise Tekbaş

Çok Özledim

Seni çok özledim, uzak olsan da
Kaç günlük ömrümüz, kaldı desen de
Hayalin bendedir, hiç gelmesen de
Söylemiştim sana, ben gidiyorum

Umudum tükendi geçmiyor yıllar
Senin hasretinden, yüreğim ağlar
Yokluğun kalbime karalarbağlar
Söylemiştim sana, ben gidiyorum

Sevdanın bakışı, hüzündür yüzü
İçimdeki sızı, ağlatır sözü
Pişmanlık duyarken, geçmiyor izi
Söylemiştim sana, ben gidiyorum

Hasretin içimde tükenmez dağlar
Gözümde tütüyor sensizlik yıllar
Döküldü yapraklar, soldu umutlar
Söylemiştim sana, ben gidiyorum

Azizim

Azizim, asabım tepesi atınca
Sinir katsayısı vurdukça vuruyor
Aklımın tepkime süreci bitince
Metanetim, sabrım, çileye duruyor

Ne menem şeyse şu sabrın ızdırabı
Gönülden, kenara çekerim bîtabı
Dilime dolayıp Hakk deyip tûrabı
Tozdukça, sıfata, tahammül soruyor

Hakk hatrına susmak zorumuş meğerse
Soyuma sopuma şirk yüzler yağarsa
Hele ki namertler dilime deęerse
Medet Yüce Allah! damađım kuruyor

Milletim, bu kadar zor mudur şu adın?
Adı “Türk’tür” dedik ama anlamadın
Azizim, acuna neden ünlemedin
“Türk “demedikçe her tehlike yürüyor

Türk destanlarıdır gönlümüzde yatan
Aziz şehitler ve Kemâl Paşa ATA’n
Türkiye sınırı çizip bütünlüğü katan
Dört iklimle, sekiz yön, Türk’ü seriyor

Hele âbideler, Türk’ü anıyorsa
Türk, tarihin ilk metnini sunuyorsa
Bugünse, Orhun tâ içten yanıyorsa
Dikili taşlar her meczûbu görüyor

Azizim, bak şunu iyice düşünöver
Sûret-i zilletten hemen taşıniver
Taşınmazsan eğer, çakal döşünü ver
Şu döşün, münâfık libâsı örüyor

Münâfık libasa, bedenle girdinse
Benlik batađında döneklik serdince
Bu özge sevdaya gafleti sardinsa
Mutlak, şehitlerin kemiđi titriyor

Harpler eyledin sen, dünya bilsin bunu
Sazda ve kopuzda aziz Türk’tür konu
Tezenenin bile deęişmez kanunu
“Türkü” kelimesi; “Türk” adı veriyor

“Türk Sanat Müziđi” ya hangi Milletin?
Güldürme beni e mi, aştı gafletin
Türk kelimesine durdur cehaletin
Azizim ! Bu dilim, gaflet deviriyor

Kâvi Türk Milleti, bir bütünü ismi
Bütüne düşmanın belli olur cismi
Vesselâm azizim, budur Türk’ün resmi
İnşallah, yazdığım fikrine eriyor
Bu zelil hâl varken, lâfa lâf giriyor
Daha yazacađım, kelime ürüyor

İlahə Bayundur

Niye Gelmedin?

Senden ayrılalı günler il oldu,
Hasret yağmurları kalbime doldu.
Kara saçlarımı külekler yoldu,
Gözlerim dörd oldu, niye gelmedin?

Bana gel-gel dedin, kendinse gitdin,
Zülmete, dumana karışib itdin,
Yine hayallerden bana el etdin,
Gözlerim dörd oldu, niye gelmedin?

Resmini hasretle basdım bağıma,
Melhem idi qasnak tutmuş yarama.
Bar vermedi becerdiyim barama,
Gözlerim dörd oldu, niye gelmedin?

Deryada tufana qerq oldu gemim,
Ondan sonra coşdu, çağladı qemim.
Ağılar söyledim, yoxdur hemdemim,
Gözlerim dörd oldu, niye gelmedin?

Yaralı kalbime qam gülü ekdin,
Ne vaxt çiçəkleyer? Gözümü dikdim,
Derdi derd üstədən yükledin, çekdim,
Gözlerim dörd oldu, niye gelmedin?
Gözlerim dörd oldu, niye gelmedin?

Şiir Kanayan Yüreklerin Resmidir

'Ân'ı kavramak, anlamak, hissetmek ve hissettirmek şiirdir. Şâir ise ânı bize hissettirebilen, kalbe işleyeni az ve öz sözle anlatabilendir. O ân ki sonsuzluğun ve Mutlak Güzellik'in resmidir. Sanat; en güzel, en derin ve en mutlak Sanat olan 'Kâinat Kitabı'na kalp gözüyle ve hakkaniyet, zarafet pencerelerinden bakan 'göz'lerin biz insanların kalplerine anlattıkları ve hissettirdikleridir. Sanatkâr; kalbi incemiş, zarif ve hassas bir ruhla Kâinat Kitabı'na bakışındaki 'güzel görüş'ünü yüreğinin derinliğince işleyen, ören, nakşeden, resmeden, söze dönüştüren ve 'süzüklerini' yüreği titreyenlere aktarabilendir.

Dikkat edilirse, en büyük sanat Kâinat yani Kâinat Kitabı; Kâinatın en yüce varlığı ve kalbi ise İnsan'dır. İnsanın içine nakşedilen en önemli, en ince sanat ise 'kalp'tir. En âli Sanatkâr da kâinatı, insanı ve kalbi yaratan Allah (c.c)'tir.

Sanatçı, işte bu muazzam tabloyu kalp gözü ile idrak eden ve idrak ettiklerini 'edep' daire-sinde bütün insanlıkla paylaşıyor. -İçinde en önde sanat şiirin, en hassas dilli ve ruhlu sanatçı şairin de bulunduğu- sanatın ve sanatkârın gayesi; biz insanlara bahşedilen 'Muhteşem Hayat Tablosu'nu, bu tablonun sonsuzluğa uzanan her bir ânını insanın en güçlü sesi 'yürek', en güçlü rengi 'dil' (= söz ve diğer ifade yolları) ile anlatabilmektir. Sanatçı, edepli kalbi ile güzelliği resmederek / ifade ederek Hakiki Sanatçı'ya ve Hakiki Güzellik'e kalpleri yaklaştırma titreyişini taşıyan; sanat ise bizi Yaraticının Sonsuzluğuna ulaştırandır.

Bu noktada, Şiire ve Şaire diğer sanatlara ve sanatçılara göre daha büyük sorumluluklar düşer: Çünkü, şairin malzemesi 'dil', menzili ise 'gönül'dür. Söz, kalbe hitap edebilmenin en tesirli ve en kestirme yoludur. İşte, onun için olmalı ki Yaraticı (Allah c.c.), 'Okul' emri ile Kâinatı anlamamızı ve kavramamızı istemiştir. Kâinatın tamamının bir 'kalp'te toplandığını bilir misiniz?.. Şair, sözü kalbe en rafine şekliyle, en çarpıcı ifadelerle ulaştırmanın yoluna erendir. Bütün dünya edebiyatlarının, sözlü edebiyatla ve sözlü edebiyatın da 'şiir'le başlaması, yüreği olan herkesi düşündürmelidir.

Her bir sesi, her bir hecesi ve her bir damlası 'yürek imbiği'nden ince ince damlayan Şiir'in söz ustasının yani HAKİKİ ŞAİR'in birçok derdi,

birçok sorunu var, şu yaşadığımız çağda... Ve şu bir gerçek ki günümüz şairlerinin sorunları, aslında, günümüz insanının sorunları ile aynıdır. Bizler biliriz ki insanın madde ve mânâ boyutu vardır. Günümüz insanı aklının ve zekâsının bütün imkânlarını zorlayarak madde âlemini baş döndürücü bir hızda geliştirmiştir. Bilgi ve teknoloji çağı, insanoğluna gözünü açtığı her doğan günde, yeni kolaylıkları ve yeni üstünlükleri, güçleri getiriyor. Artık yalnızca mahallemizdeki ve köyümüzdeki olanları değil, dünyanın diğer ucundaki olayları, en ufak yenilikleri anında öğreniyor; 'aklımız ve yüreğimiz'in ölçüsünce bu nimetleri hayatımıza sokabiliyoruz. Bu, dış dünyamıza (madde cephemize) yaptığımız (ya da irademiz dışında ışık hızı ile önümüze serilen) hizmetin sarhoşluğuna kapılarak 'iç dünyamızı' göremiyor ve hemencecik 'ol-duk!' yanılgısına düşüyoruz. Size aklıma geliveren çok küçük bir örnek vereyim: Daha bir yıllık Edebiyat öğretmeni idim. Okula 'kitap satıcısı' gelmişti. Ben de o zamanki şartlarda çok pahalı olan iki takım kitabı -sanıyorum, 24 kitap- taksitle alma telaşındaydım. Benden yaşça ve başça büyük olan bir tanıdığım (ki o da Edebiyat öğretmeni idi); 'Aman ne alıyorsun onca kitabı? İnternet diye bir şey var' deyivermiş, yüreğine göre beni gereksiz ve anlamsız gördüğü bir işi yapmaktan alıkoymak, kendince uyarmak istemişti. Bense 'hayretler içinde kalmış' ama o kitapları yine de almıştım. İyi ki almışım...

Günümüz insanı 'mânâ' boyutuna yatırım yapmıyor. Yapanlar varsa da büyük çoğunluğa baktığımızda sayıları yok denecek kadar az. Ruh, akli ve kalbi besleyebilecek bilgiye ulaşmalarının arkasında dahi 'maddî kazanç hane-me daha fazla ne katabilirim' telaşı var, çoğu insanda. Yine bir örnek vereyim size: Peyami Safa'nın Dokuzuncu Hariciye Koşuşu adlı romanından bir cümleyi (Hastane bahçesini tasvir eden bir cümleydi...) 12. sınıf öğrencilerime cümle tahlili yapabilmeleri için sormuştum; bir okulda, bir derste. Daha sonra öğrencilerimle öğelerin bulunması konusunda ortak bir karara varamadık. Tenefüste, bir branş arkadaşımın üstünde çalıştığımız cümle hakkında görüşünü istedim. Cevap çok manidardı: 'Bu tür cümleler üniversite sınavında sorulmaz!' Bakmak için

dahi hiç terlemedi, öğretmenim! Fakat biz öğrencilerimle daha sonra hakikati gördük... Şükür...

Maalesef, fazla maddeci, fazla pragmatik, fazla iki kere iki dörtçü ve fazla 'ben' penceresinden bakar olduk. Sanki 'kalbi' ve 'yüreği' bir parça unuttuk. Bir de elimize düşen teknoloji ile 'dünyayı avucumun içine aldım', 'her istediğimizi hemen elde edebiliriz', 'şu ân öğrendiğim' (= 'öğrendiğim' değil aslında 'ezberlediğim' denmekte şimdilerde; hem de büyük gurur(!)la) bilgiyi, herkesten önce pazara çıkarır da dillendirirsem, benden bilgilisi, kendine güvenlisi yok' gibi yanılgılar da bizi sarınca 'iç dünyamızı', 'öz'ümüzü, kalbimizi ihmal ederek onları yarım ya da aç bıraktık. Oysa en çok mânânın beslenmeye ihtiyacı var.

İşte böylesi bir dünyada, Şairin sorunu da buralarda yatıyor. Şair, iç dünyası ve kelime hazinesi zengin, hayatın ve insanın özünü keşfetmeye gönüllü olandır. Bu keşif ise ancak 'kalple, yürekle' olur. Demek ki şairin birinci sorunu şu: Şairin, büyük bir samimiyetle ve derinlikle 'iç âlemine', yüreğin ve kâinatın derinliklerine dabilmesi ve insanın gerçek hazinelerine yatırım yapması gerek. Yapması gerek de... Nasıl olacak bu? Bu ancak, 'okumak', 'görmek', 'araştırmak', 'dinlemek'le; daha da ilerisi, 'tefekkür etmek', 'bir âna ve bir işe yüreğini vermek' gibi yorulmaya talip olmayı gerektiren fiillere cesaret ve basiret içinde yönelmekle olur.

Diyelim ki Şair, yüreği ile günümüz dünyasının eksiklikleri ve ihtiyaçlarının idrâkına vardı ve kendisinin mânâ boyutuna -herkese ve her şeye rağmen- yatırım yaptı. Yetmiyor!.. Onun yüreğinden damlayanları anlayacak ve hissedecek 'okuyucu yürekler'i de bulabilmesi gerekir. Çünkü şairin görevi, âni yürekten yüreğe aktarabilmektir. Fakat günümüz insanında hakiki şairi anlayabilecek, hakiki şiiri fark ederek okuyacak derinlik ve sabır kalmamıştır. Böylesi 'incelikli' ve 'ayrıntı gerektiren' temaşa için günümüz insanının ne koşup terlemeye ne de oturup dinlemeye / düşünmeye vakti yoktur. Ne acı!..

Şairin bir diğer zorluğu daha karmaşık ve daha da yürek burkandır. Bu zorluk iki farklı noktada karşımıza çıkar. Birincisi; 'hızlı iletişim çağı' ile 'okudukları', yıllarını verdikleri, her ân titreyen yürekle Muhteşem Tablo'yu temaşa ettikleri, 'yürekli şairlerin yanında çirak oluşları' ile ŞAİR olabilenlerin değil; bir internet sayfasında gördükleri bir yazı ya da sözü aşırıyla, bugün bir çırpıda sesleri peş peşe dizenlerin, yine ken-

di haberlerini yapıp kendi (benzeştikleri ile) topluluklarını kurarak; arka arkaya getirdikleri yazı istiflerine (ben bu istiflere "kitap" diyemiyorum) 'bu benim kitabım' diyerek; kendi reklamlarını saniyenin onda biri hızla yaparak ya da yaptırarak; bir de üstüne üstlük, kendilerinin gittiği yoldan gittiklerini iyi bildikleri benzerleri ile etkinlikler yaparak birbirlerine methiye düzenlerin kendilerini 'ŞAİR' görme yanılgısı içinde buldukları âşikar. Ve maalesef bu yanılgıyı – kastî takip edenlerin yanında kendileri dahi fark etmeden- yaşayanlar çoğunlukta.

Yani günümüzde şairlik o kadar kolaylaştı ki... Herkes şair... Ve bu şairler mantar gibi her gün bitiyor. Bu –sanki, bir bulaşık deterjanını hızlı bir elin çabucak çırpması ile oluşan- kocaman sabun köpüğü dalgasında 'hakiki şairler'in sesini duyurması; aslında, köpüğün oluşmasını sağlayan gerçek ve 'duru su'da varlıklarının sezilmesi ya çok zor ya da çok uzun zaman alıyor. Çünkü hakiki şair, ânları yüreklince dillendiren olmasına karşılık ân, kendisini ve sanatını anlatmaya geldi mi 'edeple susan'dır. Çünkü has şair bilir ki onun şiiri okuyucunun yüreğinde dillendiğçe o, şair sıfatına erebilecektir.

İkinci noktaya gelince; günümüzde Üstad şairler çok az. Ve çoğunluğu da (Belki de bu, haklı bir kırgınlık ya da iradî bir sessizlik silahı ile manzarayı kınayış da olabilir; bilmiyorum.) sessiz kalmayı tercih ediyorlar. Veya nedendir bilinmez, sayıları onlarla ifade edilen çok küçük bir halka içinde seslerini çıkarmaya özen gösteriyorlar. Ayrıca yine -bunu neden tercih ettikleri ya da yapmadıkları önemli bir soru- 'ekol' ya da 'okul' olabilecek bir 'duruş/yürüyüş' sergilemiyorlar. Çirak yetiştirmek veya yol göstermek hususuna çok da sıcak bakmıyorlar gibi...

Son olarak, yazar-şair birlikleri, kuruluş, dernek ve platformları var. Onlar da yine -bir taraftan günümüzün sivil toplum kuruluşlarının varlığı ve insanların bir araya gelebilmesine ideal örneklerse de- bir zaman sonra, ya çember içindeki birbirlerini ağırlar ya da 'kendinden, kendi gibi olandan' başkasını 'görmez' konumuna geçiveriyorlar. İşte Şair, bu sorunların ortasında 'yüreği elinde' edeple, sabırla, vakarla dolaşandır, dolaşan olmalıdır...

Ama değil mi ki şiir, 'Muhteşem Tablo'nun hatırına her devirde kanayan yüreklerin resmidir. Her şeye ve herkese rağmen şiir de şair de ve dahi SÖZ de 'Kelam Sifatının' tecellîsi ile her daim var

Yasemin Kuloğlu

Kaparo

Merdiven korkuluklarında kurutulur kışlık patlıcan.
Yoksa hünkârı kim beğenir üç boyutlu insan avında?
Çarşı izninde üniformalı palyaço, ağlarda gözyaşları.
Bir doğruya bin yanlış, yamuk düzlemde hiyerarşi.
Mutlu sonlar için kırmızı giymiş çarşaf düğmeleri.
Aklım balık hafızalı fermuarı bozuk ağızlara takıntı.

Ay, al kanlı bir bayrak değil kumaşta, yıldızlar tencere.
Şarkısını çürütmüş manavdan iletişim, bağlamdan uzay.
Zakkum kadar seviyorum seni hem zencefil, limon ve bal.
Bir fincana sığan mühürlü kalbin reçeteli faturalarından.

Yetmez mi birkaç nergis için yürüdüğüm bunca yol?
Saçımda aslanağzı tokalar, asil, parlak ve zeki rayiha.
Ömrümü bir elekçiden almış olmalı annem, yarım yamalak.
Bir ayrana, sırma kadehler içinde felekten talih umarak.
O kapkara eller, tülleri karartmadan harmana sigorta.
Ölmemeliyim, daha kaparo sonu ödenecek çok hak var.
Hayvan yemleri mi? Şiirin iç meselesi, dünyaya kıyamet.

Ben şairsem bu kaparo ne, yok değilsem çıkmayın vah' tan.
Eyvah, yazık ve çok kelime, bittikçe bir diđerine, tüh ve ah.
Maşallah yine de bombalara dayanıklı dualarla... Hay Allah!

Şirin Şirin Değil Artık

Hani nakkaşlık yapardı Ferhat
Delikanlıydı, yiğitti, mertti
Hatta aşkından dağları deldi
Şirin asildi, namusluydu
Şirin şirindi o zaman

Hani Kays perişan oldu
Tutuştı da aşkından
Kays'a Mecnun dediler
Leyla leylaydı o zaman
Mecnun mecnundu

Yok değil
Şimdi de var
Nice Mecnun nice Ferhat
Var var olmasınada da
Bir gün Leyla'da gezer
Bir gün Aslı'da

Şirinler de var elbet
Bir gün Kerem'le yatıp kalkar
Bir gün Mecnun'la
Aramaz pek Ferhat'ı
Gerçi o da haklı
Bu aralar kafası karıştı

Geçenlerde Züleyha'yı gördüm
Yusuf'u arıyor
Neden Mecnun'da kaldığını
Neden aldattığını söyleyecekmiş
Durdurdum
Sus dedim
Şirin Şirin Değil Artık

Aşk aşk değil
Meşk meşk değil
Aslı aslı değil
Kerem kerem değil
Şirin Şirin Değil Artık

Fatma Özger Bilgiç

Ey Sevgilim

Buğday başakları sarı saçların
Sıcak gülüşünle ruhuma akar
Kırlık bedenimi yirmilik yapar
Tılsımın alevdir bu canı yakar...

Hiç aklımda yokken karşıma çıktın
Gönle nefes gibi usulca aktın
Başıma sevdalı tacını taktın
Sağım solum bana merakla bakar.

Güzelliğin gönlü göğe uçurur
Bembeyaz bulutlar bade içirir
Aşkı yaşamayan çok şey kaçırrır
Er kişi yârini gözünden okur.

Güzelliğin beni gezdirir bağa
Sevdamız yayılır ovaya dağa
Sayende bu ruhum mutlu bir ağa
Sevda bahçesine mutluluk eker.

Senden öncesini heba etmişim
Ters yola hiç yoktan dalmış gitmişim
Doğruyu görmeden düşe yatmışım
Senin gibi canı yüreğim çeker.

Şiir gibi gözler çok şey manalı
Kurbanın olurum eller kınalı
Severim seninle beyazı alı
Şu dünyada gönlüm bir sana takar.

Rabbim bu sevdayı bir ömür yaşat
Gönülden gönüle sevdayı taşıt
Gözünün, mavisini Ege'ye eşit
O narincek tenin yasemin kokar.

Sensizlik imkânsız, Özger yaşanmaz
Her günüm karanlık sensiz ışınmaz
Bu hayatın yükü asla taşınmaz
Sen olmasan canım bu beden çöker.

Yarpaq

İnadından dönmədi
Qüruri heç sünmədi
Rəngini bəyənmədi
Öz sözündən çönmədi

Ağaç qoymur fırlanam
Yeri-göyü dolanam
Hər gün söyləyir mənə
Mən qaydına qalanam

Yarpaq başını əydi
Külək telinə dəydi
Yarpaq dedi küləyə
Kaşki payız gələydi

Döz günəş uzaxlaşsın
Payız bizə ulaşsın
Mən payıza söylərəm
Düyünü özü aşsın

Payız gəldi haxladı
Bulud doldu ağıladı
Yarpaqda yavaş-yavaş
Küləyə bel bağladı

Yarpaq ağacı atdı
Əlin yelə uzatdı
Payızın ağışunda
Firlandı yerə çatdı

Qorxdı oldu nigaran
Avarə və sərgərdan
Süründü yerdən yerə
Olmuşdu artıq xəzan

Banu Musayeva

Hardasın

Bir nəğmə çal qoy səsinə oyanım,
Bir quş olum pəncərəndən boylanım,
Nəğmə kimi gəl, ruhunu oxşayım.
Nəğmə dolu ay ömrüm, hardasan?

Vüsal döysün ürəyimin qapısını,
Heç çəkməyim mən bu eşqin acısını,
Mirvari tək yar boynuma dolansın.
Sevgi dolu ay ömrüm, hardasan?

Bir nəğmə çal gülün səsə oyansın,
Çəh-çəh vuran bülbülünə boylasın,
Gül sevinsin, bülbülübü oxşasın,
Sevgi dolu ay ömrüm, hardasan?

Zəhra Fərdi Saçlı

Yağmur

Keçən gecə yağmur düşüb bilməmişəm söz ıslanıb
Qorxuramki soyuq dəyə şarı saçlı qız ıslanıb

Yağış sısqə yağıb deyən məni şirin yuxu tutub
Ayılarkən gördüm hayıf yuxuda kı göz ıslanıb

Yığışdırdım tez eyvanı, səbəd- səbəd ağ almanı
Səpilmişdi hər bir yerə, yuxum tək tez ıslanıb

Duman tutub pəncərəni, tüstü salıb yaş gəvəni
Bu gün səhər darğan çıxır duyğulardan saz ıslanıb

Daşa sərdim sözü- sazı gözləyirdim gəlsin yazı
Açmadı səbhdən hava əzəmindən yaz ıslanıb

Dedim şeyrin saçın hörüm, nə qədər ıslanıb görüm
Nə yaxşı tez oyanmışam hicaları az ıslanıb

Sənin Eşqinlə Saraldım

Gəl, yığıdır bu könül içrə toz olmuş qəmimi,
Necə öldürmüşən insafsız, ürək həmdəmimi?

Mən yıxıldıqca tutan olmadı, əfsus, biri sən,
Necə sevdin ki məzar içrəyəm, ancaq dirisən...

Bir xəyal ilə coşan qəlbimi dindirməlisən,
Mən can üstündə, gedən ruhumu döndərməlisən...

Mən ki hicrindən ölüm pəncəsinə həbs oldum,
Bir gül idim, sənin eşqinlə saraldım, soldum.

Bunca ah-naləmə səssiz necə dözdün, getdin?
Bir ümid var idi, məndən onu üzdün getdin...

Sən səfa vermədin, ancaq ki cəfa çəkirdin,
Min sitəm içrə sevən qəlbə bəla çəkirdin.

Aı, bu cismimdə sönən ruhuma məş'əl yandır,
Gəl, bu sevda ilə öz könlünü qandır, qandır.

Mehri ölməz demə, gəl son günü qəbrim üstə,
Ağla, göz yaşın ilə qoy gülü qəbrim üstə.

Mələk İsmayıl

Ay Şeir

Sətir-sətir yazılırsan, ay şeir,
Yaxşı-yaman yozulursan , ay şeir.
Təbin göydən gəlir, mələklər deyir,
Müxəmməs, gəraylı, sərbəst, qoşmasan,

Su kimi axanda şirin olursan,
Sevilib ürəyə, qəlbə dolursan.
Könül oxşayırsan, saçı yolursan,
Bayatı, qəzəlsən deyilsən asan.

Hörmətin böyükdür söz meydanında,
Sözə qiymət verən qanan yanında.
Şair var sözünü deyir anında.
Yazmaq olmur qaynamasan, daşmasan.

Nizami dünyanı sözlə mat qoydu,
Dastanlar yaratdı neçə ad qoydu.
Dərin dərk eylədi həyatı duydu,
Yadda qalacaqsan, könül oxşasan.

Çoxda ki, çoxalıb indi yazanlar,
Nəbzi tuta bilmir yolu azanlar.
Ələkdən keçirir ustad ozanlar,
İstərəm sevilib qəlbə dolasan.

Dərdim, sərim çoxdur yanır ürəkdə,
Yaxşı ki, sən varsan yazır Mələk də.
Ömrü-günü keçir fitnə, kələkdə,
Beləcə həmişə həmdəm olasan.

“Sən Mənim Duamsan”

Allah eşqinə, bundan sonra bir-birimizin əlini buraxmayaq!

-Biz səninlə zamansız rastlaşdıq, Yusif.

-Zamansız deyil. Vaxtında rastlaşdıq. Sən zamansız deyirsən.

-Gecdi artıq. Qatar keçib. Nə qədər qaçsaq da, çata bilməyimiz mümkün deyil. Mən sizin evdə arzuolunmayan insan kimi yaşaya bilmərəm.

-Həyatda mümkün olmayacaq iş yoxdur -tək ölümdən başqa. Mən səni ölümünə sevdim.

Onlar söhbətlərini davam edirdilər. Ürəklərində olan nisgilə, həsrətə etdikləri söhbət dərman deyildi.

-Sənin şərəfin, amalın o qədər müqəddəsdir ki, Yusif!

-Sənin dürüstlüyünün heyranıyam! Əlini tut əlimdən. Söz verirəm, səni xoşbəxt edəcəm!

-Gecikmiş sevgi əlçatmaz qalmalıdır.

-Heç nə gec deyil!

Artıq şər qarşımıydı. Göz-gözü görmürdü. Parkda onlardan başqa kimsə qalmamışdı. Hamı evinə getmişdi. Onlar isə nə əl-ələ tuta bilirdilər, nə də ayrılı bilirdilər.

“Bu sevgi hardan gəldi başıma, bu, nə iş idi düşdüm”, -deyə-deyə Aydan ayağa durdu. Yusif isə gözlərini Aydanın gözündən ayırmırdı.

-Demək sən məni sevmədin, ay üzlüm.

-Mən sənə aşiq oldum. Vuruldum. Sən mənim Vətən Eşqim, yurd sevgimsən! Bundan gözəl sevgimi var?

-Əgər sevsəydin...

-Axı sən nə biləsən mən nələr çəkirəm. Bu eşq məni xəstə saldı. Sən yenə də inanmadın.

-Mən sənə özüm kimi inanıram. Ay üzlüm, sənə söz verirəm, biz xoşbəxt olacağıq.

-Bu, mümkün deyil. Sən də yaxşı bilirsən!

-Niyə mənə inanmırsan? Mənə inan. İnan ki, səni çox sevirəm.

-Sənə inanıram, Yusif. Ancaq ailənizdəki istək sən deyənə demir.

-Yaxşı, sabah ön xəttə yollanıram. Söz ver ki, yolumu gözləyəcəm.

-Qartal baxışım, mən səni tək bu dünyam üçün deyil, o dünyam üçün də sevdim. Əgər o dünyada mənə öz yarını seç deyər, bir seçim verilsəydi, yenə də səni seçərdim.

Yusif Aydanı evlərinə kimi ötürdü. Qapının önündə

Aydan Yusifin boynuna sarıldı:

-Vətən qoxulum, qartal baxışım, yolunu gözləyəcəm. Səni çox sevirəm. Mən səni sevdiyim qədər kimsəni sevə bilmədim. Yenə də səni düşünərək ayrı yaşamağımıza qərar verirəm. Elə bilirsən mənə asandır? Xeyr, çətindir! Çox çətindir. Mən sən yolunda fədakarlıq edirəm, Yusif! Axı sən...

-Heç nə söyləmə, ay üzlüm. Səni çox sevirəm!

Onlar sağollaşaraq ayrıldılar. Yusif siqareti yandıraraq maşına əyləşdi. Aydan isə liftə necə daxil olduğunu, evin qapısını necə açdığını belə, unutdu. Bir də o zaman ayıldı ki, hamam otağında əllərini yuyur, güzgüyə nəzər edəndə qızaran gözlərindən yağın həsrət yağışını müşahidə etdikcə daha da bərkdən ağlamağa başladı.

Yusif isə maşında siqareti siqaretin arxasında yandırır. Hər siqaret bitəndə özünü bitmiş hesab edir. Həyata tutunmaq üçün yenidən siqaret yandırır. Maşını həyətdə saxladı. Yavaş-yavaş pilləkanları qalxmağa başladı. Anası gülə-gülə qapını açdı.

-Balama qurban olum, nə yaman gec gəldin?

-İşim var idi, ana.

-Görürsən bunları?

-Bunlar nədir ana?

Yusif qonaq otağında bəzədilmiş xonçalara baxanda sanki onu ildırım vurdu.

-Anan boyuna qurban, sabah dayıngilə gedəcəm. Nigarın ad günüdür. Həm təbrik üçün, həm də üzük taxacam. Əlimizdə böyüyüb. Tərbiyəli qızıdır. Dayınla da danışmışıq. Nigar da razıdır.

-Ana, sabah elçi gedirsən, ancaq mənim razılığım olmadan.

-Sən ananın ağıllı balasısan. Sözümdən çıxmazsan.

-Ana, mən bu evliliyə razı deyiləm.

Yusif sözünü deyib yataq otağına keçdi. Ağziüstə necə uzandısa, elə də yuxuya getdi. Gecə saat 3-də həyacan signalı verildi. Yusif cəld oyanıb hazırlaşdı. Ailə üzvləri ilə sağollaşaraq yola düşdü. Hərbi heyət Cəbrayıl istiqamətinə göndərildi.

Aydan yuxudan oyandı. İnternetə baxdı. Dostlarından biri “Qarabağda döyüş başlayıb” yazısı adı altında xəbər paylaşmışdı. Xəbəri oxuyub qurtardıqdan sonra diksindi. “Yusif!Yusif! Yusif!”, -deyə öz-özünə qışqırmağa başladı. Telefonu götürüb Yusifə zəng etdi. Yusifə zəng

çatmırdı. Aydan ağlayırdı. Necə də olsa, Yusifdən xəbər tumağa çalışırdı. Onun ən yaxın dostlarına zəng etdi. Nə Aqşinə, nə də Rüstəmə zəng çatdı. Aydan təkrar qayıtdı ki, internetdən xəbərləri oxusun. Artıq internet də kəsilmişdi. Evdə dəli olacaqdı sanki.

Həyətdə düşdü. Qonşulardan yeni bir xəbər öyrənməyə çalışdı. İnsanlar müharibə başlayıb deyə, sevinirdilər. Hamı bir nəfər kimi: “Müharibəyə aparsalar, mən də gedərəm” deyirdi. Aydan həyətdə olan insanlardan da Yusifin yerini öyrənə bilməyəcəyini anladı və evə döndü. Televizoru açdı. Xəbərlər başlamışdı. Jurnalist xanım sevinclə, göz yaşları içində Füzuli və Cəbrayılın kəndlərinin işğaldan azad olunması xəbərini deyirdi: Azərbaycan Ordusunun sentyabrın 27-də Qarabağda başladığı uğurlu əks-hücum əməliyyatı nəticəsində Füzuli rayonunun Qaraxanbəyli, Qərvənd, Kənd Horadiz, Yuxarı Əbdürrəhmanlı kəndləri Cəbrayıl rayonunun Böyük Mərcanlı, Nüzgar kəndləri, Ağdərə və Murovdağ istiqamətlərində yüksəkliklər işğaldan azad olunub. Aydan sevinirdi. İnanırdı ki, qazanılan qələbədə Yusifin də payı var.

Xəbərlər bitər-bitməz Yusifdən mesaj gəldi: “Salam, ay üzüm. Narahat olma, düşməni məhv edirik. Qələbə bizimdir”.

Aydanın üzü güldü. Əllərini Göyə açıb dualar etməyə başladı. Rəfiqələri ilə əlaqə saxladı.

-İnternet kəsildiyi üçün narahatam. Cəbhədən gələn xəbərlərdən məlumat almaq çətin olur.

-Aydan, yəqin xəbərlərdə deyiləndə eşitdin. Vəziyyətlə əlaqədə Azərbaycanda internetə məhdudiyət qoyulub. Ancaq xarici şəbəkələr üzərindən internetə qoşulmaq mümkündür.

Aydan Gülçindən internetə qoşulmağı öyrəndi. Hər an, hər dəqiqə internetə daxil olur, xəbərləri öyrənməyə çalışırdı.

44 gün Aydanın ömrünə 44 il kimi yazıldı. Canından çox sevdiyi Yusif üçün hər an dua edirdi. Hər Şəhid xəbəri eşidəndə Aydanın dizləri əsir, taqətdən düşürdü. Ali Baş Komandan İlham Əliyevin çıxışlarını diqqətlə izləyir. Rayonlar işğaldan azad olunduqca Aydanın sevinci aşıb-daşırdı.

8 noyabr 2020-ci il. Prezident İlham Əliyevin çıxışını Aydan səbrsizliklə gözləyirdi. Yusifdən 20 gündən artıq idi ki, heç bir xəbər yox idi. Aydan həyacanla televizorun qarşısında gözləyirdi. Ali Baş Komandan çıxışa başladı: “Əziz həmvətənlər, əziz bacılar və qardaşlar, böyük fəxarət və qürur hissi ilə bəyan edirəm ki, Şuşa şəhəri işğaldan azad edildi. Şuşa bizimdir! Qarabağ bizimdir! Bu münasibətlə bütün Azərbaycan xalqını ürəkdən

təbrik edirəm. Bütün şuşalıları ürəkdən təbrik edirəm! İyirmi səkkiz il yarım işğalda olan Şuşa azad edildi. Şuşa indi azaddır. Biz Şuşaya qayıtmışıq. Biz bu tarixi qələbəni döyüş meydanında qazandıq”.

Aydan sevincdən hönkürtü ilə ağlamağa başladı. Öz-özünə Yusiflə danışmağa başladı: Yusif, 44 gündür sənin adına yazdığım sətirlər hərdən yaş olub gözlərimdən axır, hərdən də ox olub ürəyimə batır. Yolunu gözləyirəm. Hardasan?

Göz yaşları içində telefonu əlinə götürdü. Yusifə mesaj göndərdi: “Qartal baxışlım, hamıdan xəbər çıxdı. Səndən xəbər çıxmadı”.

Şərəfli döyüş yolu keçmiş Yusif Şuşada idi. Azad olunan evlərin birində döyüş dostları ilə bərabər oturmuşdular. 30 illik həsrətdən sonra Şuşadakı evlərə Azərbaycan oğullarının qədəm qoyması tarixi hadisə idi. Telefonun eneji bitdiyindən Aydanın mesajı Yusifə çatmamışdı. Dostlarından “powerbank” aldı. Telefon enerji yığdı. Yusif telefonu açdı. Aydanın mesajı gəldi. Dərhal cavab yazdı: “Məndən nigaran qalma, Aydanım. Çox Şükür. Şuşamız!” Aydan mesajı oxuyan an gözlərinə işıq gəldi. Dərindən nəfəs aldı. Sanki dünyaya yenidən gəldi. Allaha dualar etməyə başladı.

Müharibə bitdikdən bir ay sonra Yusif gəldi. Şuşanın qarlı, əzəmətli dağlarından Aydana bir ovuc Vətən torpağı gətirmişdi. Aydan Yusifi möhkəm-möhkəm qucaqladı: “Daha sənin əlini buraxa bilmərəm, Yusif!”

Elə bu vaxt anası Yusifə zəng etdi.

-Hardasan ay oğul, qohum-əqraba yığışın səni gözləyir.

-Gəlirəm, ana.

-Gəl, anan qurban. Sənə elçi gedəcəm.

-Ana, bu dəqiqə o söhbətin yeri deyil.

-Bilirəm oğlum, niyə elə deyirsən? Əsəbləşmə. Niyət etmişdim döyüşdən sağ-salamat qayıt, sevdiyin qızı alacam sənə. Şükür Allaha sağ-salamat qayıtmısan. Gəl, elə bu saat Aydan ilə elçi gedəcəm.

-Gəlirəm, ana!

“Sən mənim aşıq olduğum insansan. Allah eşqinə, bundan sonra bir-birimizin əlini buraxmayaq”, -deyən Yusif Aydanı bərk-bərk qucaqladı!

İçiyile Yol Bulanlardan Ol

Her yere her şeye ve herkese uzun geldi bizim cümlelerimiz! Anladık da anlaşılmadık vesselam... Sus! Dedi iç sesim. SUS! Herkes her konuşmayı anlamıyor. Anlasa da anlamazdan geliyor, pratik fayda almış başını gidiyor. Anlayamadım demek faydalı, kimseyi ne kırıyor ne incitiyor. Anlamak emek istiyor. Emek vermek, ter dökmek, zaman ayırmak çıkmış lügatlerden.

Zaman hız, haz, saz çağı! Hikayesi derin şeyler, zamanın gerisinde kaldı denilerek elin tersiyle itiliyor. Emekleyeni, tökezleyeni, düşeni fark etmiyor kimse. Etse de dönüp bakacak zaman yok! İnsan daha hızlı koşmalı, konuşmalı, kaos yaratmalı...

Bir adım bile geride kalma hakkının olmadığını anlayan beşer elbette şaşırıp kalıyor ve çareyi töresinden, ilkesinden, değerinden caymak da buluyor! Tam da burada sosyal uyum önemli. Geri kalmıyor hemen uyuyor, çoğunluğun istediği ses olmak, doğru olan yol gibi görünüyor. Böylece aynılaşıp birbirimize benziyoruz. Benzemek iyi geliyor, görmüyor, duymuyor, fark etmiyoruz! Peki ama doğru gidiş hangisi? Renk algımızdan çok renkleri kaybediyoruz. Hakikate giden yoldan epey uzaklaştık, üstelik bu umurumuzda da değil...

Arınmak, içine kulak vermek isteyenlerin dünyası daraldı. Her yer çiçek kokmuyor ve insandan uzak. Duru bir su, durulanmış bir gökyüzü hayal oldu. Bilge bir ağaca sırtını yaslayıp olana, olmuşa, olacağı kafa yormuyor kimse ama yoran gerek! Düşünen, tartışan, yola koyup, yola koyulan gerek! Peki ama nasıl? Yol nerede, hangi adımla, nereye kadar adımlamak zamanın hoyrat gölgesini çitileyip paklar?

İnsan ne vakit bu soruları sorar kendine? Hoş kendinde midir insan? Nereye yürür? Yürüdüğü ya da yürüyeceği yola düş diyen aklı mıdır? Gönlü müdür? İçi midir? Ne vardır insanın içinde? Ya da içindeki neyi kaybedeli yolu kaybeder oldu insan? İçinde kaybettiği hangi şey zamanı karartı, gölgeyi eğriltti, vefaya körnami etti insanı? Çağa bu lekeyi süren insanın ta kendisi değil mi? Peki insan; bizim dışımızda kalan herkes mi? Biz değil miyiz o insan? Çağın cümlelerini yazan da bozan da insan! O insan biziz. Sen, ben, öteki, beriki, biz, siz, onlar...

Bir yerlerden bir şeylerden kaçarak, hep eleştirip elimizi taşın altına koymaktan sakınarak yaptık bunu... İçimizde yüzüp gezeceğimiz denizleri yok ettik önce, ağaçları kestik kökünden, çiçekleri hunharca ezdik! Kokular! Her şey aynı mı kokuyor, bana mı öyle geliyor? Aynılık insana has değil; şeyleri de aynılaştırdı insan ve çıkıp oturdu baş köşeye!

Aynı değil dediğin ne varsa düşün ve sarıl ona! Düşün ve onayla... Ya da içindeki kaybı bul! Niyetin saflığı var eder ve insan kılar seni! Bak işte kaybettiğin ana etmen, SAFLIK! Niyet saflığı, hal saflığı, düşün saflığı, emek saflığı, İNSAN SAFLIĞI! Bul o kaybettiğini! Yoksa içiyile yol bulanlardan saymaz da kenara ativerir zaman seni...

Maşide Aydoğan Dinçer

Gel Anne

Baştan başlayalım
Beni yeniden doğur
Kundaklara sar
Kollarında sakla büyüt
Ruhumu acıtan
Issız sokaklara salma beni
Korkuyorum anne
Bensiz uçuyor
Gökyüzünde kuşlar
Yakıp yıktılar yağmaladılar beni
Sokaklar benim değil

Gel anne
Baştan başlayalım
Beni yeniden doğur
Kundaklara sar
Kollarında sakla büyüt
Göğsünde açan çiçekleri
İçime çekeyim bir nefeste
Sihhat bulsun yaralarım iyileşeyim
Ruhumu acıtan karanlıklara inat
Sabahın aydınlığında
Can bulsun kırık kanatlarım
Beni azat et korkularımdan

Gel anne
Baştan başlayalım
Beni yeniden doğur
Kundaklara sar
Kollarında sakla büyüt
Sana koşarken kapanan yollarım açılsın
Firar edeyim korkularımdan
Beni azat et anne
Koşup yetişemediğim çocukluğuma

Gel anne
Baştan başlayalım
Beni yeniden doğur
Kundaklara sar
Kollarında sakla büyüt
Hiçbir şey olmamış gibi
Baharların koynunda uyuyan
Kelebekler gibi
Süzüleyim sonsuzluğun iklimlerine
Ak kanatlı atlar tepişir ruhumda
Toynaklarıyla ezip geçerler ruhumu

Gel anne baştan başlayalım
Beni yeniden doğur
Kundaklara sar
Kollarında sakla büyüt
Kör sağır ve dilsiz gecelerime
Aydınlık serpiştirdiğin dualarınla
Firar edelim umutlara...

Nəğməleşər Bu Dünya

(Sevinc olar həməən günü bir rəya,
Ürəyində alovlanısa bir ziya,
Şirin-şirin qəlbə dolsa bir xülya,
Nəğməleşər, aləm olar bu dünya.

Gəlib keçsə qabağından bir göyçək,
Əllərində tumarlanar bir çiçək,
Niyət olub səpələner hər ləçək,
Nəğməleşər, aləm olar bu dünya.

Bir görüşdə pərvaz olsa diləklər,
Qovuşanda bir olarsa ürəklər,
Baxışanda sevgi açsa bəbəklər,
Nəğməleşər, aləm olar bu dünya.

Bəzəsələr qaynatar toy zalı,
Sevinc versə cüt cavanın hər halı,
Həzin-həzin çılanarsa vağzalı,
Nəğməleşər, aləm olar bu dünya.

Saxlamağa imkan olsa zamanı,
Qaytarmağa çalışarsan bu anı,
Xoş sözünlə əzizləsən bir canı,
Nəğməleşər, aləm olar bu dünya.

Bir ananın sakit yatsa körpəsi,
Evə dolsa gül ətirli nəfəsi,
Kəsilməsə qiğıltının xoş səsi,
Nəğməleşər, aləm olar bu dünya.

Külək yaysa bir gəlinin laylasın,
Bir babanın şirin "ninay" çalması.
Oxşayarsa bir nənə də balasın,
Nəğməleşər, aləm olar bu dünya.

Bayram günü yaddan çıxmaz axşamlar,
Aşib daşsa süfrələrdə bol camlar,
Xonçalarda əlvən yansa o şamlar,
Nəğməleşər, aləm olar bu dünya.

İl axırda biri düşər tez yada,
Açar qoyub niyyət tutsan o ada,
Ağrın-uğrun səpələnsə o oda,
Nəğməleşər, aləm olar bu dünya.

Göz sevincə görüb bahar çağını,
Tumurcuqlu, əlvən güllü bağıni,
Yaşıl örpək, lələ donlu dağıni,
Nəğməleşər, aləm olar bu dünya.

Qızlar durub səhər tezdən gəlsələr,
O bağıdakı bol məhsuldan dərşələr,
Ağ geyinsə o dərşələr, oylaqlar,
Nəğməleşər, aləm olar bu dünya.

Naz eyləyib göydən yerə baxsa ay,
Ağ camalın şəffar suda yusa çay,
Bir gözəli oxşatsalar ona tay,
Nəğməleşər, aləm olar bu dünya.

Yavaş-yavaş qızarsa dan üzü,
Gülümsəsə şəfəqlərdə gün özü,
Qamaşdırıb göz vurdusa hər gözü,
Nəğməleşər, aləm olar bu dünya.

Sahillərə hey çırpınar ləpələr,
Dalğaları muncuq-muncuq səpələr,
Qayaları qucuqlayıb öpələr,
Nəğməleşər, aləm olar bu dünya.

Köç eyləyib, çadır qursan yaylaqda,
Əl üşüsə səhər tezdən bulaqda,
İşıq salsa axşam zərif çıraqda,
Nəğməleşər, aləm olar bu dünya.

Səhər tezdən çoban çalsə tütəyi,
Meh tərşətsə təzə heşli çiçəki,
Doldurarsa quşəppəyi ətəyi,
Nəğməleşər, aləm olar bu dünya.

Dolu qazan xoş iy yaysa ocaqda,
O süfrədə bardaş qursa qonaq da,
Təbəssümlər pərvazlansa dodaqda,
Nəğməleşər, aləm olar bu dünya.